

Celý den mi bylo smutno. Včera jsem si přečetl, co bylo napsáno na zdi doupěte, ve kterém se svým dvojnožcem bydlím, tajným, neviditelným kočičím písmem, které se nečte očima, ale čumáčkem: „Přijdu za večerného soumraku, kočka Zelenoočka.“ Otřel jsem se tváří a trochu i bokem o zed', což v našem neviditelném kočičím písmu znamená: „Určitě tě budu čekat.“ A tak jsem čekal.

Večer, když už bylo docela tma, ve které si dvojnožci musí dělat světlo, aby viděli, Zelenoočka přišla. Byla pěkně mourovatá a povídá: „Mám hlad.“ Když jsem se o ni otřel, abych ji po našem pozdravil, odstrčil jsem ji. Tak byla lehoučká. Docela jasně jsem slyšel, jak jí v bříšku kručí hladem.

Povídám jí: „Počkej, za chvíli půjdem k nám, zvu tě na večeři.“ Za chvíli se udělala malá škvíra v doupěti mého dvojnožce. Zelenoočka se rychle protáhla dovnitř a já za ní. Utíkala k mé misce a pustila se s takovou chutí do mé večeře, že jsem si sedl a jen se díval. Vůbec jsem přestal mít hlad.

Pak jsme seděli zase venku a dlouho jsme předli. Ona spokojeně, já divně. Protože mi bylo divně. Pak Zelenoočka řekla: „Mohu přijít ještě ráno? Budu mít zase hlad.“ – „Kde bydlíš?“ ptám se jí. Ona povídá: „Už nebydlím. Toulám se. Ty to máš dobré, jsi ještě kotě. Až budeš docela velký nejspíš se budeš toulat jako já.“

Předl jsem ještě divněji. Co to je za řeč? Vždyť přece je to na světě tak, že ráno máš plnou misku a večer máš plnou misku a můžeš jíst, kdy tě napadne. Když jíst nechceš, tak si hraješ. Jinou práci nemáš, jen ráno, když dvojnožec vyleze za svého pelíšku, pokloníš se mu, otřeš se o jeho neohrabané tlapky, lehneš si na záda, on tě podrbe pod krčkem a pak si můžeš celý den hrát.

Zelenoočka se na mne podívala, očka měla veliká, už vůbec na zelená, jenom černá, a řekla: „Jsi ještě mladý, a proto jsi hloupý. Ta si myslíš, že si hraješ s dvojnožcem. A zatím on si hraje s tebou. Se mnou se dvojnožci dokonce čumáčkovali a to se mi vůbec nelíbilo. Až budeš velký a hrát si už chtít nebudeš, vyženou tě. Zatím se máš ještě dobře. U vás nejsou malí dvojnožci? Buď rád. Ti si dovedou hrát velice ukrutně. Bývala jsem od toho někdy docela utahaná.“

Dlouho jsme potom spolu tiše seděli, až Zelenoočka začala zpívat tichou smutnou písničku o svém životě bez domova, o nevděku dvojnožců. Já jsem mlčel a poslouchal. A pak řekla: „Dobrou noc!“ a ztratila se. A já byl smutný, moc smutný. A večer, jako vždycky než jsme šli spát, dvojnožec mě hladil voustatým dřívkem po tváří, pod krčkem, po celém těle a čekal, že budu spokojeně příst. Já mlčel, protože jsem mu nevěřil. Potom mi déle než jindy otíral očka, a já mlčel. Než jsem odešel do svého pelíšku, tak jsem to musel všechno napsat. Takový že by byl kočičí život? To je k neuvěření.